

ק:

נושאים על האנוסה פרק אחד עשר יבמות

היו לו אחין מן הראשון ומן האחרון שלא מאוסה האם הוא או חולץ או מייבם. לאשת בן הראשון אם אחיו הוא הרי טוב ואם לאו נכרית היא אכלו וכגון שאין אם אלא הוא דליכא לספוקי ציבמה לשוק וכן לאשת בן האחרון: וכן אחין אחד חולץ ואחד מייבם או בן הראשון או בן האחרון חולץ לה וחברו מייבם אם בימתו היא הרי טוב ואם לאו נכרית היא ומשום יצמה לשוק ליכא שהרי חלץ לה יצמה: אין סופג. דלמא לאו כהן הוא: הוא אונן עליהם. לחומרא שמה זה אציו וציוס מיתמו אסור זה לאכול בקדשים שמה אציונות חלה עליו וכן הן אוננים עליו וציוס מותו אסורים שניהם

היו לו אחין מן הראשון ומן השני ב'ו. פי' ומתו כולן ולא נשאר כי אם הוא לבדו חולץ או מייבם אצל אם היא לו אם אחר לא דהויא לה יצמה לשוק: ואי זו זו שקידושיה קדושי מעות. אסקמתיא בעלמא היא דפשיטא דלאו קידושי ינהוי: הכה

ומוכר התרומה והדמים שלו ואינו חולק בקדשי הקדשים ואין נותנין לו את הקדשים ואין מוציאין את שלו מידו ופטור מן הזרוע והלחיים והקיבה ובכורו יהא רועה עד שיסתאב ונותנין עליו חומרי כהנים וחומרי ישראלים כהיו שניהם כהנים הוא אונן עליהם והם אוננים עליו הוא אינו מטמא להם והם אינו מטמאים לו: הוא אינו יורש אותן אבל הם יורשין אותו ופטור על מכתו ועל קללתו של זה ושל זה יעולה במשמרו של זה ושל זה ואינו חולק אם היו שניהם במשמר אחד נוטל חלק אחד: ג' דוקא מיהלץ והדר יבומי אבל יבומי ברישא לא דקא פגע ביבמה לשוק אמר שמואל^(א) העשרה כהנים עומדים ופירש אחד מהם ובעל הולך שתוקי מאי שתוקי אילימא שמשתקים אותו מנכסי אביו פשיטא מי ידעינן אבוה מנו יאלא שמשתקין אותו מדין כהונה מאי מעמא אמר קרא יוהיתיה לו ולזרעו אחריו בעינן זרעו מיוחס אחריו וליכא מתקיף לה רב פפא אלא מעתה גבי אברהם דכתיב² להיות לך לאלהים ולזרעך אחרוך התם מאי קא מוזהר ליה רחמנא הכי קאמר ליה לא תנסב עובדת כוכבים ושפחה דלא ליזיל זרעך בתרה מיתיבי^(ז) ראשון ראוי להיות כהן גדול והא בעינן זרעו מיוחס אחריו וליכא זרעו מיוחס אחריו דרבנן וקרא אסמכתא בעלמא יוכי גזור רבנן בנות בנשואין לא גזור רבנן ובנות מי גזור רבנן והתנן מי שלא שהתה אחר בעלה שלשה חדשים ונשאת וילדה מאי אחר בעלה אילימא אחר מיתת בעלה אימא סיפא הוא אונן עליהם והם אוננים עליו בשלמא הוא אונן עליהם משכחת לה בנשואין דשני וליקוט עצמות דקמא אלא הם אוננים עליו היכי משכחת לה קמא הא מית ליה ואלא בגרושה ומאי אחר בעלה אחר גט בעלה אימא סיפא הוא אין מטמא להם והם אינו מטמאין לו בשלמא הן אין מטמאין לו לחומרא דכל חד דהוה דלמא לאו בריה הוא אלא הוא אין מטמא להם אמאי בשלמא לשני לא ליטמי ליה אלא לראשון ליטמי ליה ממה נפשך אי בריה הוא שפיר קא מטמא ליה ואי בר בתרא הוא שפיר קא מטמא ליה דחלל הוא אלא לאו בנות ומאי אחר בעלה אחר בועלה וקתני סיפא עולה במשמר של זה ושל זה ותויבתא דשמואל אמר רב שמעיא בממאנת ממאנת מי קא ילדה והתני רב ביבי קמיה דרב נחמן^(ז) שלש נשים משמשות במוך קטנה מעוברת ומניקה קטנה שמא תתעבר ותמות מעוברת שמא תעשה עוברת סנדל מניקה שמא תגמול את בנה וימות ואיזו היא קטנה מבת אחת עשרה שנה ויום אחד עד בת שתים עשרה שנה ויום אחד פחות מכן או יתר על כן משמשת כדרכה והולכת דכורי רבי מאיר והכמים אומרים אחת זו ואחת זו משמשת כדרכה והולכת ומן השמים ירחמו שנאמר³ ישומר פתאים ה' משכחת לה^(ז) בקידושי מעות וכדבר יהודה אמר שמואל^(ז) דאמר רב יהודה אמר שמואל משום רבי ישמעאל ויהיא לא נתפשה אסורה הא נתפשה מותרת חייש לך אחרת שאף על פי שלא נתפשה מותרת ואי זו זו שקדושיה קידושי מעות שאפילו בנה מורכב לה על כתפה ממאנת והולכת לה:

עליו דהא תרווייהו חזו ליה: **צממאנת.** לעולם בנות לא מימקמא דהא פסול לעבודה ולא ושל זה אלא היכי משכחת לה דרואה צמימת שניהם ואין מיטמא להן דכהן כשר הוא צממאנת יתומה שמיאנה צבעלה ולא שהתה שלשה חדשים וניסת: **משמשות צמוך.** מותרות (למשע) ליתן מוך צאזומי מקוס שלא יתעברו: **שמה תעשה עוברת סנדל.** עובר שני דומק את הראשון ופוחת את נורוהו בהפלת (גדה סה): ואי זו היא קטנה. שממעברת ומתה: **מצב ו"א כו.** ולענין מילואן נמי צמ י"צ ויום אחד לא ממאנת ומקמי הכי קתני דאי מייעברא מתה פחות מכן אינה מתעברת כלל יותר על זה אי מייעברא לא מתה: **קידושי מעות.** על תנאי ולא נתקיים דנפקא מיניה צלל גיטא וניסת צמוך ג' ומשכחת לה דרואה מיתת שניהם וכהן כשר הוא לפיכך אין מיטמא להן ועולה במשמרו לעבוד דבנות כהאי גוונא דהוי ע"י נשואין לא גזור רבנן: **היא.** מיעוטא הוא והכי קאמר היא כלומר אשה גמורה דכי לא נאנסה וזינתה אסורה וש לך אחרת שאף על פי שנבעלה תחת צבעלה צרואן מותרת לבעלה ואי זו זו כו': **והולכת לה.** וכיון דלא בעיא מיניה גיטא לאו אשתה היא ולי זינתה הרי היא כפנויה שזינתה ומותרת לו:

(א) לעיל ל: (ב) לעיל ל: (ג) לעיל ל: (ד) לעיל ל: (ה) לעיל ל: (ו) לעיל ל: (ז) לעיל ל: (ח) לעיל ל: (ט) לעיל ל: (י) לעיל ל: (יא) לעיל ל: (יב) לעיל ל: (יג) לעיל ל: (יד) לעיל ל: (טו) לעיל ל: (טז) לעיל ל: (יז) לעיל ל: (יח) לעיל ל: (יט) לעיל ל: (כ) לעיל ל: (כא) לעיל ל: (כב) לעיל ל: (כג) לעיל ל: (כד) לעיל ל: (כה) לעיל ל: (כו) לעיל ל: (כז) לעיל ל: (כח) לעיל ל: (כט) לעיל ל: (ל) לעיל ל: (לא) לעיל ל: (לב) לעיל ל: (לג) לעיל ל: (לד) לעיל ל: (לה) לעיל ל: (לו) לעיל ל: (לז) לעיל ל: (לח) לעיל ל: (לט) לעיל ל: (לע) לעיל ל: (לס) לעיל ל: (לסא) לעיל ל: (לסב) לעיל ל: (לסג) לעיל ל: (לסד) לעיל ל: (לסה) לעיל ל: (לסו) לעיל ל: (לסא) לעיל ל: (לסב) לעיל ל: (לסג) לעיל ל: (לסד) לעיל ל: (לסה) לעיל ל: (לסו) לעיל ל: (לסא) לעיל ל: (לסב) לעיל ל: (לסג) לעיל ל: (לסד) לעיל ל: (לסה) לעיל ל: (לסו) לעיל ל:

תורה אור השלם

1. וקתנה לו ולזרעו אחריו בריה דבית עולם תחת אשר קאא לאלהיו וקבר על בני גיטא:
2. וקמתי את בריתי ביני ובינך ובין זרעך אחרך לדברים לברית עולם להיות לך לאלהים וזרעך אחרך בראשית יז
3. שמר פתאים יי דלחתי ולי דודשיעי:
4. וקשב איש אתה שבת זרע ועלם מעיני אישה וסתרתי ודיא נקמאה ועד אין בה ודיא לא נתפשה:

מוסף רש"י

הוא אינו יורש אותו. לא זה ולא זה דמי ראשון ממנו לזה אלא בני אחיו וכו' משמע אלל בני ראשון אבל הם יורשים אותו. בין שניהם (לעיל זא). ופירש שמה אחר מהם. ואין ידוע איה הוא (בתובות זא). ראשון. דסקן היה ראוי להיות כהן גדול. ממה נפשך (לעיל זא). משמשות צמוך. מותרות לתת מוך במקום משמשות כשהן משמשות כדי שלא יתעברו (לעיל זא). מותר להן למשע צמוך. ואין משמשות זרע (בתובות זא). אן מקמנן היה למשע צמוך שלא יתעברו (דה חה). שמא תעשה עוברת סנדל. ולע שאין לו נורמ פנים וקיימא לן במשנת נדה (כה) אן סנדל שאין עמו זרע. משל לנדה שסטר את צדו והוא נורמו לצמוריו. נשכח מעוברת ומותרת ממשכבת דומק אחרת לת צדו ומתעברת זרעו (לעיל זא). שאם תעשה עובד שני. פוחת את השני את הראשון ודומה לסנדל שהוא צדו (בתובות זא). אן: כשממעברת מאומים פעמים שאלה דומק את צדו ופוחת את זרעו כשממעברת אן סנדל שאין תגמול את בנה. אם תמעבר תהא זריכה לגמול את בנה מלהניק כמו (בדלשות כא) ויגמל לשון הדלה (לעיל זא). תפריש את בנה מלהניק ממנו עיבורה ועכר כשממעברת ואינו טוב ליתן ולתקן להעתיק מדעים וימות (בתובות זא). ואיזו היא קטנה. הרלויה להתעבר

הוא לו אחין מן הראשון ומן האחרון שלא מאוסה האם הוא או חולץ או מייבם. לאשת בן הראשון אם אחיו הוא הרי טוב ואם לאו נכרית היא אכלו וכגון שאין אם אלא הוא דליכא לספוקי ציבמה לשוק וכן לאשת בן האחרון: וכן אחין אחד חולץ ואחד מייבם או בן הראשון או בן האחרון חולץ לה וחברו מייבם אם בימתו היא הרי טוב ואם לאו נכרית היא ומשום יצמה לשוק ליכא שהרי חלץ לה יצמה: אין סופג. דלמא לאו כהן הוא: הוא אונן עליהם. לחומרא שמה זה אציו וציוס מיתמו אסור זה לאכול בקדשים שמה אציונות חלה עליו וכן הן אוננים עליו וציוס מותו אסורים שניהם

היו לו אחים מן הראשון ואחים מן השני שלא מאותה האם הוא חולץ ומייבם והם אחד חולץ ואחד מייבם והיה אחד ישראל ואחד כהן נושא אשה ראויה לכהן ואין מטמא למתים ואם נטמא אינו סופג את הארבעים אינו אוכל בתרומה ואם אכל אינו משלם קרן וחומש ואינו חולק על הגורן ומוכר התרומה והדמים שלו ואינו חולק בקדשי הקדשים ואין נותנין לו את הקדשים ואין מוציאין את שלו מידו ופטור מן הזרוע והלחיים והקיבה ובכורו יהא רועה עד שיסתאב ונותנין עליו חומרי כהנים וחומרי ישראלים כהיו שניהם כהנים הוא אונן עליהם והם אוננים עליו הוא אינו מטמא להם והם אינו מטמאים לו: הוא אינו יורש אותן אבל הם יורשין אותו ופטור על מכתו ועל קללתו של זה ושל זה יעולה במשמרו של זה ושל זה ואינו חולק אם היו שניהם במשמר אחד נוטל חלק אחד: ג' דוקא מיהלץ והדר יבומי אבל יבומי ברישא לא דקא פגע ביבמה לשוק אמר שמואל^(א) העשרה כהנים עומדים ופירש אחד מהם ובעל הולך שתוקי מאי שתוקי אילימא שמשתקים אותו מנכסי אביו פשיטא מי ידעינן אבוה מנו יאלא שמשתקין אותו מדין כהונה מאי מעמא אמר קרא יוהיתיה לו ולזרעו אחריו בעינן זרעו מיוחס אחריו וליכא מתקיף לה רב פפא אלא מעתה גבי אברהם דכתיב² להיות לך לאלהים ולזרעך אחרוך התם מאי קא מוזהר ליה רחמנא הכי קאמר ליה לא תנסב עובדת כוכבים ושפחה דלא ליזיל זרעך בתרה מיתיבי^(ז) ראשון ראוי להיות כהן גדול והא בעינן זרעו מיוחס אחריו וליכא זרעו מיוחס אחריו דרבנן וקרא אסמכתא בעלמא יוכי גזור רבנן בנות בנשואין לא גזור רבנן ובנות מי גזור רבנן והתנן מי שלא שהתה אחר בעלה שלשה חדשים ונשאת וילדה מאי אחר בעלה אילימא אחר מיתת בעלה אימא סיפא הוא אונן עליהם והם אוננים עליו בשלמא הוא אונן עליהם משכחת לה בנשואין דשני וליקוט עצמות דקמא אלא הם אוננים עליו היכי משכחת לה קמא הא מית ליה ואלא בגרושה ומאי אחר בעלה אחר גט בעלה אימא סיפא הוא אין מטמא להם והם אינו מטמאין לו בשלמא הן אין מטמאין לו לחומרא דכל חד דהוה דלמא לאו בריה הוא אלא הוא אין מטמא להם אמאי בשלמא לשני לא ליטמי ליה אלא לראשון ליטמי ליה ממה נפשך אי בריה הוא שפיר קא מטמא ליה ואי בר בתרא הוא שפיר קא מטמא ליה דחלל הוא אלא לאו בנות ומאי אחר בעלה אחר בועלה וקתני סיפא עולה במשמר של זה ושל זה ותויבתא דשמואל אמר רב שמעיא בממאנת ממאנת מי קא ילדה והתני רב ביבי קמיה דרב נחמן^(ז) שלש נשים משמשות במוך קטנה מעוברת ומניקה קטנה שמא תתעבר ותמות מעוברת שמא תעשה עוברת סנדל מניקה שמא תגמול את בנה וימות ואיזו היא קטנה מבת אחת עשרה שנה ויום אחד עד בת שתים עשרה שנה ויום אחד פחות מכן או יתר על כן משמשת כדרכה והולכת דכורי רבי מאיר והכמים אומרים אחת זו ואחת זו משמשת כדרכה והולכת ומן השמים ירחמו שנאמר³ ישומר פתאים ה' משכחת לה^(ז) בקידושי מעות וכדבר יהודה אמר שמואל^(ז) דאמר רב יהודה אמר שמואל משום רבי ישמעאל ויהיא לא נתפשה אסורה הא נתפשה מותרת חייש לך אחרת שאף על פי שלא נתפשה מותרת ואי זו זו שקדושיה קידושי מעות שאפילו בנה מורכב לה על כתפה ממאנת והולכת לה:

עליו דהא תרווייהו חזו ליה: **צממאנת.** לעולם בנות לא מימקמא דהא פסול לעבודה ולא ושל זה אלא היכי משכחת לה דרואה צמימת שניהם ואין מיטמא להן דכהן כשר הוא צממאנת יתומה שמיאנה צבעלה ולא שהתה שלשה חדשים וניסת: **משמשות צמוך.** מותרות (למשע) ליתן מוך צאזומי מקוס שלא יתעברו: **שמה תעשה עוברת סנדל.** עובר שני דומק את הראשון ופוחת את נורוהו בהפלת (גדה סה): ואי זו היא קטנה. שממעברת ומתה: **מצב ו"א כו.** ולענין מילואן נמי צמ י"צ ויום אחד לא ממאנת ומקמי הכי קתני דאי מייעברא מתה פחות מכן אינה מתעברת כלל יותר על זה אי מייעברא לא מתה: **קידושי מעות.** על תנאי ולא נתקיים דנפקא מיניה צלל גיטא וניסת צמוך ג' ומשכחת לה דרואה מיתת שניהם וכהן כשר הוא לפיכך אין מיטמא להן ועולה במשמרו לעבוד דבנות כהאי גוונא דהוי ע"י נשואין לא גזור רבנן: **היא.** מיעוטא הוא והכי קאמר היא כלומר אשה גמורה דכי לא נאנסה וזינתה אסורה וש לך אחרת שאף על פי שנבעלה תחת צבעלה צרואן מותרת לבעלה ואי זו זו כו': **והולכת לה.** וכיון דלא בעיא מיניה גיטא לאו אשתה היא ולי זינתה הרי היא כפנויה שזינתה ומותרת לו:

קיים

ולמות (לעיל זא). פחות מיכן. מצב ו"א שנה משמשות כדרכה לפי שלא תמעבר (בתובות זא). אינה זריכה למשע צמוך ודלתי לא תמעבר (דה חה). או יתר על כן. על צמ י"צ שנה משמשות כדרכה שאם תמעבר לא תמות (בתובות זא). וכע"ז (לעיל זא). והיא לא נתפשה אסורה. והיא מיעוטא הוא והכי דריש היא אשה סתמא שקדושיה גמורין היא דכי לא נאנסה אסורה לבעלה (דה זא). כלומר כסתם אשה אמתי לך טעם האיסור תלוי צלל נתפשה הא נתפשה מותרת (בתובות זא). ויש לך אחרת שאף על פי שלא נתפשה מותרת. שאפילו זינתה שלל באונס מותרת ובעל (דה חה) שאף על פי שצרואן מותרת (בתובות זא). ואיזו שקדושיה קדושי מעות. אם זינתה סתמין ומותרת לו לפי שאינה אשתו אלא פנויה בעלמא היא (בתובות זא). שאפילו בנה מורכב לה על כתפה כו'. דלאו נשואין הו, לענין זנת מני לא מימקרא עליה דפנויה בעלמא היא ולא אמרין בעליות שזנעל משגלה הו קידושי, קטמך כל הבעל על דעת קידושי הראשונים הוא בעל וכן תמין לחזור ולקטשה (דה זא).

חולץ ולא מייבם היו לו (ב) אחים מן הראשון ואחים מן השני שלא מאותה האם הוא חולץ ומייבם והן א' חולץ מיבם ואי מייבם היה אחד כהן ואחד ישראל נושא אשה הראויה לכהונה ואינו מטמא למתים ואם נטמא אינו סופג את הארבעים ואינו אוכל בתרומה ואינו משלם חומש ואינו חולץ על הגורן ומוכר התרומה והדמים שלו ואינו חולק בקדשי הקדש פי עורות קדשים ואין נותנין להם קדשים פי בכורות וזרמים ואין מוציאם את שלו מידו ופטור מן המננות ובכורו ירעה עד שיסתאב ונותנים עליו חומרי וחומרי ישראל היו שניהם כהנים הם אוננים עליו והוא אונן עליהם הוא אינו מטמא להם והם אינם מטמאים לו הוא אינו יורש אותם אבל הם יורשים אותו ואינו חייב על הכאתו ועל קללתו של זה ושל זה ועולה במשמרו של זה ושל זה ואינו חולק עליו שניהם בבית אב אחד נוטלים חלק אחד. דיני התעוררות לא אכתוב דבר מפני שהוא דבר שאינו מצוי: